

ק"ט/ל -

אמש בטלוויזיה 28/12/22

דראמה: "חשיפה איטית"

עם כל מגרעותיה, הדראמה "הזרית" - חשיפה איטית" הוכיחה אמש את החזנתה התמורה שהזניחה הטלוויזיה הישראלית תחום היוני זה. אין זה, כנראה, מקרה: שהדראמה הזאת, מן הטובות שניראו על המרקע בזמן האחרון, לא הופקה בין כותלי הטלוויזיה (הפקה: סרטי "קסטיל").

סרטי של רוני ניניו היה מעין הצצה אל הרוח החיים של משפחה ישראלית מן המעמד הבינוני-הגבוה, בעצם אל החצר האדורית של ההווה הזה: יוג תורים שיה מכבר אין להם דבר מן המשותף והחיים יחד אך זרק למען בתם, הבת, וצבבת צילום מושבעת, חושפת בעזרת המצלמה שלה את השלבים בהתפוררות המשפחה. החשיפה הזאת אינה איטית, כפי שמרמזות כותרתו של הסרט - ונו אולי מגרעתו העיקרית, כצד אי-אילו צרימות בדיאלוג.

כך או אחרת, מר ניניו עשה סרט רגיש, מצולם היטב (בידי אילן רחובברג). אירית גבעול היתה משכנעת בדמות גועה, אם כי סצינות הסיום שכפו עליה פרשיית אהבים של לילה אחד הי, לדעתי, מיותרות. דן תורן (בתפקיד אסי, ידידה של גועה) הוא שחקן רגיש ומלא הבעה ונמרמה לי שעוד נשמע עליו רבות. אדית אסט' רוק (בתפקיד האם) היתה, לדעתי, אשה אופיינית למעמד הבינוני-הגבוה, עם כל העצבניות והמניירותים. גם יוסי פולק (בתפקיד האב) ויצחק חזקיה (בתפקיד המאהב) עשו את המוטע עליהם.

ההסרטי, על-פי סיפוריה של חנה כנארי המנוחה, לקה, לדעתי, בדיאלוג שלא היה מלוטש די צרכו, אבל הסיפור עצמו אמין, רגיש ויש בו כדי להטיל אור אמיתי על החיים עצמם. הפקות כאלה צריכות להיות לב לבו של המדיום הזה - האולם הטלוויזיה הישראלית, במצבה הנוכחי, שקועה עד לצווארה ברברים אחרים ועל כן אינה מסוגלת, בדרך כלל, לפודד יצירה ישראלית מקורית. סרטי של מר ניניו הוכיח אמש שזו אכן ראויה לעידוד.

אהרון כנר